

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Karla Šimky a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **V. M.**, zastoupená Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Na Jíkalce 13, 301 17 Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2005, č. j. OAM-1822/VL-19-04-2005, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2006, č. j. 60 Az 119/2005 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2005 zamítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 10. 10. 2005. Krajský soud tuto žalobu dne 18. 8. 2006 zamítl.

Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítá, že již od počátku řízení o udělení azylu uvádí, že důvodem k opuštění země jejího původu byla skutečnost, že se rozvedla s manželem, s nímž ale žijí stále ve stejném bytě. Manžel pije, týral stěžovatelku a ubližoval i synovi a dceři. Stěžovatelka si na podnikání půjčila 2 000 USD, nebyla schopna splácet úroky, vznikl dluh a věřitelka začala vyhrožovat jí i dceři, že je pošle do nevěstince v Polsku. Dcera proto odcestovala do České republiky a požádala o azyl, což následně učinila i matka. Podle stěžovatelky vydírající věřitelka nevybíravým způsobem zasahuje do soukromého života stěžovatelky; v tomto způsobu pronásledování spatřuje stěžovatelka naplnění pojmu pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, neboť stěžovatelce se podle jejího přesvědčení nedostane účinné ochrany ze strany ukrajinských státních orgánů, a proto by jí mohl svědčit některý z důvodů pro udělení azylu.

Stěžovatelka dále vytýká soudu, že se dostatečně nevypořádal s otázkou, zda v daném případě byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. S ohledem na problémy, které jí způsobuje její manžel a vydírající věřitelka, by bylo na místě zvážit, zda stěžovatelce za těchto okolností neposkytnout ochranu před újmou na jejím zdraví,

popř. dokonce života, které se stěžovatelce na Ukrajině nedostane. Tato skutečnost jakož i fakt, že stěžovatelka na území České republiky vede dosud spořádaný život, by mohly podle názoru stěžovatelky zakládat důvod pro udělení tzv. humanitárního azylu. Pokud by si stěžovatelka chtěla legalizovat pobyt v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, musela by tak učinit na území Ukrajiny, kde by byla vystavena nebezpečí újmy na svém zdraví. Humanitární azyl by jí tedy měl být udělen. Z toho plyne, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení azylu.

Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud předmětné rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku podle § 107 s. ř. s.; tato žádost se však - s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti - stala bezpředmětnou tím spíš, že kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je nadána odkladným účinkem ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Kasační stížnost je v části nepřijatelná, ve zbytku pak nepřijatelná.

Tvrzení týkající se splnění zákonných podmínek pro udělení humanitárního azylu bylo uplatněno poprvé až v kasační stížnosti; krajský soud se proto k této námitce nemohl vyjádřit. Kasační řízení je přitom založeno na přezkumu soudních rozhodnutí; pokud námitka není uplatněna již v řízení před krajským soudem, chybí zde podklad k přezkumu, a z tohoto důvodu se takovou námitkou Nejvyšší správní soud nemůže zabývat pro její nepřijatelnost (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda zbývající část kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Námitkou „pronásledování“ ze strany soukromých osob (manžela) a věřitelů se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz, v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003 - 44, www.nssoud.cz. Námitky, jež stěžovatelka učinila předmětem sporu, byly v judikatuře zdejšího soudu opakovaně řešeny s tímž výsledkem a krajský soud se nedopustil ani žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky, které stěžovatelka vznesla v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou, a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu